

παιδὶν τὴν μάγαν ἄθε' κ' ἀφ' ἑνὸς ἀτυράνιστον Πόντ. (Τραπ.)

2) Ὁ μὴ προξενῶν μεγάλας ἐνοχλήσεις καὶ ταλαιπωρίας ἢ ὁ μὴ ἔχων βασιάνους καὶ ταλαιπωρίας Λεξ. Δημητρ.: Ἀτυράνιστη ἀρρώστια-δουλειά. Ἀτυράνιστο ταξίδι. Συνών. ἀτυράνευτος.

ἀτυροκόμητος ἐπίθ. Κάρπ. Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *τυροκομητός < τυροκομῶ.

Ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς τυρόν, ἐπὶ τοῦ γάλακτος ἐνθ' ἄν.: Γάλα ἀτυροκόμητο Κάρπ.

ἀτύρωτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *τυρώτος < τυρώνω.

Ὁ μὴ διὰ τυροῦ ἀρτυθεὶς: Μακαρόνια ἀτύρωτα.

ἄτυχα ἐπίρρ. Πελοπν. (Συκρά Κορινθ.) Χίος κ.ά. ἄτ'χα Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνάτυχα Ἡπ. — (Παναθήν. 21, 73). — Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος.

1) Οὐχὶ κατὰ τρόπον καλόν, κακῶς Ἡπ. Χίος: Ἀτυχα τὸ'καμε τσαὶ γιὰ ἐτοῦτο ἐν ἐπῆγε καλὰ τὸ πρῶμα Χίος Πήγαινε ὁ πόρος τῆς ἀγάπης τῆς ἀνάτυχα καὶ ἀνάκερδα Ἡπ.

2) Οὐχὶ ἐπιτυχῶς, ἀσκόπως, ἐπὶ σκοπεύσεως (Παναθήν. ἐνθ' ἄν.): Τὸ δικό μου τὸ βόλι ἀνάτυχα δὲν πέφτει. 3) Δυσχερῆτος, ἀηδῶς Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) Πελοπν. (Συκρά Κορινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Αἰν.: Ἀτ'χα μυρίζ' Ἀδριανούπ. Αἰν. || Φρ. Μοῦ ἔρχεται ἄτυχα (ἔχω τίσιν πρὸς ἐμετόν, ναυτιῶ, οἶον: δὲ θέλω καφέ, γιὰτὶ μοῦ ῥχεται ἄτυχα, ἔφαγα τὸ φαεὶ καὶ μοῦ ῥθε ἄτυχα κττ.) Συκρά Κορινθ. Μ' ἔρχιαι ἄτ'χα Βελβ. Καταφύγ. Τοῦ ἦρθε ἄτ'χα (τοῦ ἦρθε τάσις πρὸς λιποθυμίαν) Ζαγορ.

***ἀτυχάδα** ἡ, πληθ. ἀτ'χάδεις Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀτυχία καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι).

Τάσις πρὸς λιποθυμίαν, λιποθυμία: Ἐχ' ἀτ'χάδεις.

ἀτυχάνθρωπος ὁ, ἀμάρτ. ἀτυχάνθρωπος Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος καὶ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος.

Ἀνθρώπος πονηρός, πανούργος. Πβ. ἀτυχογυναῖκα.

ἀτυχεύω Πελοπν. (Μάν.) ἀτυχεύω Κρήτ. (Κασιδ.) Μετοχ. ἀτυχεμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Γίνομαι ἄτυχος, ἀτυχῶ, κακοτυχῶ ἐνθ' ἄν.: Ἐτύχεψε ἔς τὸ γάμο τζη Κασιδ. Ἐτύχεψε ἡ κακομοῖρα καὶ γιὰ κ'εἰνὰ δὲ δὴ καταδέχουσαι οἱ - γ - ἄλλες αὐτόθι. Δὲν ἔχει τύχη καθόλου αὐτός, καὶ ἔς τὸ γάμο του ἀτύχεψε καὶ ἔς ὅλα Μάν.

2) Μετοχ. ἀτυχεμένος = πονηρός Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀτυχεμένη ἴονε γιὰ νὰ πάρη τὸ βασιλόπουλλο (ἐπονηρεῖτο νὰ πάρη κτλ. Ἐκ παραμυθ.) Εἶναι δυσκολόπιαστες οἱ ἀτσιδες, ἵατὶ εἶν' ἀτυχεμένα ζωδόβολα.

ἀτύχημα τό, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀτύχημα.

Ἀτυχὲς συμβάν, δυσχερῆτος ἢ ἐπιζήμιον γεγονός, δυστύχημα: Ὡς τὸ ἀτύχημά μας αὐτὸς βρέθηκε (αὐτὸς μᾶς συνέδραμε ὁπωσδήποτε). Τὰ ἀτυχήματα μᾶς ἔρχονται τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τ' ἄλλο. Εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χάσῃ τὸν πατέρα του - τὸ παιδί του - τὴ γυναῖκα του κττ.

ἀτυχία ἡ, λόγ. κοιν. ἀτυχία σύνθηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀτυχία. Ὁ τύπ. ἀτυχία καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,468 (ἐκδ. RDawkins).

1) Δυστυχία, κακοτυχία κοιν.: Ἀτυχία ἀπάνω ἔς τὴν ἀτυχία. Ὅλο ἀτυχίης τοῦ βροσκοῦνται ἔς τὴ δουλειά. Οἱ ἀτυχίης

ποῦ τοῦ ἔτυχαν ἔς τὴ ζωὴ του δὲ λέγονται. Ἐνα σωρὸ ἀτυχίης μοῦ τύχανε τὸ φεινὸ τὸ χρόνο, ὅπου κι ἂν ἐπῆγα παντοῦ ἀτυχία. Ὅλες οἱ ἀτυχίης γιὰ μένα. Ἀπὸ ἀτυχία σὲ ἀτυχία πέφτει. 2) Ἀηδία, τάσις πρὸς ἐμετόν, ναυτία Πελοπν. (Καλάβρυτ. Πάτρ.): Ἐχω ἀτυχία τρομερὴ (μοῦ ἔρχεται ἐμετός). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναγούλα (Ι) Α 1.

ἀτυχίλα ἡ, ἀμάρτ. ἀτ'χίλα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. MNE 2, 247.

1) Δυσχερῆτος ὁσμή: Μυρίζ' ἀτ'χίλας τοῦ χῶμα, ἅμα εἶναι νεουσαμμένον. 2) Δυσθυμία, ἀηδία: Μῶρχιαι ἀτ'χίλας.

ἀτυχογυναῖκα ἡ, Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος καὶ τοῦ οὐσ. γυναῖκα.

Γυνὴ πονηρά, πανούργος. Πβ. ἀτυχάνθρωπος.

ἄτυχος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ.ά.) ἄτυχους Δυκ. (Λιβύσο.) Μακεδ. (Βλάστ.) ἄτ'χους βόρ. ἰδιώμ. Κλητ. ἀτ'χὲ Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Σαραντάπ. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀτυχῆς. Ἡ λ. καὶ μεσν. Πβ. ΓΧατζιδ. MNE 2,105 κέξ. Περὶ τῆς κλητ. ἀτ'χέ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἢ μενακίνησις τοῦ τόνου κατὰ τὸ καλὲ καὶ τῆς ὁποίας προγενέστερος τύπος ἄτ'χε, ἰδ. ΜΚριαρ. ἐν Ἐπετ. Ἐταιρ. Βυζαντ. Σπουδ. 10 (1933) 83-94.

1) Ὁ μὴ ἔχων καλὴν τύχην, ἀτυχῆς, δυστυχῆς, ταλαίπωρος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ.ά.): Ὡς ὅλη του τὴ ζωὴ ἦταν ἄτυχος. Ἀτυχος ἄνθρωπος, ὅ,τι κι ἂν κάμῃ προκοπὴ δὲ βλέπει. Ἡμουν ἄτυχος καὶ δὲν ἔζησε ὁ πατέρας μου. Ἀτυχη οἰκογένεια κοιν. Ντό ἄτυχος εἶμαι! Κερασ. || Παροιμ. Ἀτυχος πάει νὰ πνιγῇ, στρεφεύουν τὰ πηγάδια (ὅτι ὁ ἀτυχῆς ἀποτυγχάνει εἰς οἵανδήποτε προσπάθειάν του ἀκόμη καὶ εἰς ἐπιζήμιον) Ἰόνιοι Νῆσ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 4,241 (ἐκδ. Hesselring - Pernot) οὐκ ἐπιστάμην ἄτυχος τὴν συσκευὴν καὶ πρᾶξιν, | τρόπον τὸν κακομήχανον τῆς γυναικὸς ὁ τάλας. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄμπαχτος, ἀρριζικός 1, βαρειόμοιρος, ἀντίθ. τυχερός. β) Ἡ κλητ. ἀτ'χέ ὡς προσφώνησις ἰσοδύναμος πρὸς τὸ καλὲ: Ἀτ'χέ μάννα - πατέρα κττ. Τρίκκ. Ἀτ'χέ, ἄσε με! αὐτόθι. Μίλησες, ἀτ'χέ; Καλάβρυτ. γ) Πτωχός, ἄθλιος, εὐτελής, ταπεινός Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.): Ἐνας κουρελιασμένος, ἄτυχος, ἀκάθαρτος, ζητιᾶνος, ἐλεεινός Λακων. 2) Ἐπὶ γεγονότος ἢ καταστάσεως, ὁ μὴ ἔχων εὐτυχὲς ἀποτελέσματα κοιν.: Ἀτυχος γάμος - λόγος κττ. Ἀτυχη περίστασι - μέρα. Ἀτυχο συναπάντεμα κττ. β) Ὁ μὴ καλοῦ πρόξενος κοιν.: Ἀτυχο σπῖτι (τὸ ἔχον κακὸ στοιχειό). γ) Ὁ μὴ δεξιὸς Πόντ. (Κερασ.): Ἀτυχον δέριν (ἡ ἀριστερὰ χεὶρ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ καλὸν δέριν, τὴν δεξιὰν χεῖρα). 3) Κακός, ἀποκρουστικός Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Κύπρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀτ'χη μυρουδιά Ἀδριανούπ. Ἐχ' νιὰ ἄτ'χη γλυκάδα - ξ'νάδα κττ. Αἰτωλ. β) Ἐπικίνδυνος Πόντ. (Κερασ.): Ἀτυχον κακαδίκιν ἐχτύπεσεν ἄτον καὶ κ' ἐξέρω ἂν θᾶ ἔδη γλύτωμαν (βαρεῖα νόσος τὸν προσέβαλε καὶ δὲν γνωρίζω ἂν θᾶ γλυτώσῃ). 4) Πονηρός, πανούργος Ἀμοργ. 5) Δύστροπος, δύσκολος Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.): Ἀτυχον παιδί. Συνών. γρινιάρης.

ἀτυχόσκυλλος ὁ, (Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ. 1, 160).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος καὶ τοῦ οὐσ. σκύλλος.

Κύων κακός, οὐχὶ γενναῖος, θρασυδείλος: Παροιμ. Μὴ βλέπῃς τὸν ἀτυχόσκυλλο ὄντας κυνηγᾷ, μόν' ὄντας τόνε κυνη-

